Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (osmi senat)

z dne 18. julija 2013 *

„Trošarina — Direktiva 92/12/EGS — Členi od 7 do 9 — Direktiva 2008/118/ES — Členi od 32 do 34 — Gibanje trošarinskih proizvodov znotraj Skupnosti — Uredba (EGS) št. 3649/92 — Člena 1 in 4 — Poenostavljeni spremni dokument za gibanje trošarinskih izdelkov — Izvod 1 — Dejavnost ‚cash & carry' — Proizvodi, dani v porabo v eni državi članici, ki se skladiščijo v komercialne namene v drugi državi članici, ali proizvodi, ki jih kupijo fizične osebe za lastno uporabo in jih same prevažajo — Žgane pijače — Neobstoj obveznosti preverjanja dobavitelja"

V zadevi C-315/12,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Højesteret (Danska) z odločbo z dne 26. junija 2012, ki je prispela na Sodišče 29. junija 2012, v postopku

Metro Cash & Carry Danmark ApS

proti

Skatteministeriet,

SODIŠČE (osmi senat),

v sestavi E. Jarašiūnas, predsednik senata, C. Toader (poročevalka), sodnica, in C. G. Fernlund, sodnik,

generalna pravobranilka: E. Sharpston,

sodna tajnica: L. Hewlett, glavna administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 10. aprila 2013,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za Metro Cash & Carry Danmark ApS E. Lego Andersen in H. Peytz, odvetnika,

— za dansko vlado V. Pasternak Jørgensen, agentka, skupaj z D. Auknom, odvetnikom,

— za grško vlado I. Pouli in G. Papagianni, agentki,

— za portugalsko vlado L. Inez Fernandes in A. Cunha, agenta,

— za Evropsko komisijo W. Mölls in C. Barslev, agenta,

* Jezik postopka: danščina.

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalne pravobranilke, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov od 7 do 9 Direktive Sveta 92/12/EGS z dne 25. februarja 1992 o splošnem režimu za trošarinske proizvode in o skladiščenju, gibanju in nadzoru takih proizvodov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 9, zvezek 1, str. 179), kakor je bila spremenjena z Direktivo Sveta 92/108/EGS z dne 14. decembra 1992 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 9, zvezek 1, str. 235, v nadaljevanju: Direktiva 92/12), členov od 32 do 34 Direktive Sveta 2008/118/ES z dne 16. decembra 2008 o splošnem režimu za trošarino in o razveljavitvi Direktive 92/12/EGS (UL L 9, str. 12) in določb Uredbe Komisije (EGS) št. 3649/92 z dne 17. decembra 1992 o poenostavljenem spremnem dokumentu za gibanje trošarinskih izdelkov v Skupnosti, ki so bili sproščeni za porabo v državi članici odpreme (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 9, zvezek 1, str. 216).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo Metro Cash & Carry Danmark ApS (v nadaljevanju: Metro) in Skatteministeriet (ministrstvo za davke) v zvezi z odločbo zadnjenavedenega, s katero je družbi Metro naložil, da mora strankam, ki so zavezane za plačilo davka na dodano vrednost (v nadaljevanju: DDV) na Švedskem pri prodaji trošarinskih proizvodov, v obravnavani zadevi žganih pijač, izročiti izvod 1 poenostavljenega spremnega dokumenta iz Uredbe št. 3649/92.

Pravni okvir

Pravo Unije

Direktiva 92/12

3 Direktiva 92/12 vsebuje splošno ureditev za trošarinske proizvode, zlasti določbe o skladiščenju, gibanju in nadzoru takih proizvodov.

4 V uvodnih izjavah od štiri do osem Direktive 92/12 je navedeno:

„ker morajo biti zaradi ureditve in delovanja notranjega trga obveznosti plačila trošarine v vseh državah članicah enake;

ker vsaka dobava, skladiščenje zaradi dobave ali oskrba gospodarskega subjekta, ki opravlja neodvisno gospodarsko dejavnost, ali subjekta, za katerega velja javno pravo, ki se opravi v drugi državi članici kakor tisti, v kateri se proizvod sprosti v porabo, povzroči obveznost plačila trošarine v tej drugi državi članici;

ker je treba pri trošarinskih proizvodih, ki jih nabavijo fizične osebe za svojo lastno uporabo in ki jih sami prevažajo, trošarino obračunati v državi, v kateri so ti proizvodi nabavljeni;

ker morajo države članice pri ugotavljanju, da trošarinski proizvodi niso namenjeni zasebnim, ampak komercialnim namenom, upoštevati veliko meril;

ker je treba od trošarinskih proizvodov, ki jih kupijo osebe, ki niso imetniki trošarinskih skladišč ali pooblaščeni ali nepooblaščeni trošarinski prejemniki, in ki jih pošlje ali prevaža neposredno ali posredno prodajalec ali nekdo v njegovem imenu, plačati trošarino v namembni državi članici“.

5 V členu 6(1) te direktive je določeno načelo, v skladu s katerim obveznost za plačilo trošarine nastane ob sprostitvi v porabo ali ko se ugotovi primanjkljaj, od katerega je treba plačati trošarino, in je sprostitev trošarinskih proizvodov v porabo opredeljena kot vsaka odprema, tudi nepravilna, iz režima odloga plačila trošarine.

6 Člen 7 navedene direktive določa:

„1. Pri trošarinskih proizvodih, ki so že sproščeni v porabo v eni državi članici in se zaradi komercialnih namenov nahajajo v drugi državi članici, se trošarina pobere v državi članici, v kateri se proizvodi nahajajo.

2. Zato nastane brez poseganja v člen 6 za proizvode, ki so že sproščeni v porabo v eni državi članici v skladu s členom 6, in so dobavljeni, ali predvideni za dobavo v drugi državi članici ali uporabljeni v drugi državi članici za namene gospodarskega subjekta, ki neodvisno opravlja gospodarsko dejavnost, ali za namene subjekta, za katerega velja javno pravo, obveznost za plačilo trošarine v tej drugi državi članici.

3. Glede na vse okoliščine primera lahko trošarino dolguje oseba, ki opravlja dobavo ali skladišči proizvode za dobavo, ali oseba, ki proizvode prejme za uporabo v državi članici, ki ni država v kateri so proizvodi že sproščeni v porabo, ali ustrezen gospodarski subjekt ali subjekt, za katerega velja javno prav[o].

4. Proizvodi iz odstavka 1 se premikajo med ozemlji držav članic skupaj s spremnim dokumentom, v katerem so navedeni vsi najvažnejši podatki iz dokumenta iz člena 18(1). Oblika in vsebina tega dokumenta se določita v skladu s postopkom iz člena 24.

5. Oseba, gospodarski subjekt ali subjekt javnega prava iz odstavka 3 mora izpolnjevati naslednje zahteve:

(a) pred odpremo prijaviti blago davčnim organom namembne države članice in jamčiti za plačilo trošarine;

(b) plačati trošarino namembne države članice v skladu s postopkom, ki ga določi ta država članica;

(c) privoliti v vse preglede, ki administraciji namembne države članice omogočijo ugotoviti, da je blago dejansko prejeto in da je trošarina plačana.

6. Trošarina, ki je že bila plačana v prvi državi članici iz odstavka 1, se povrne v skladu s členom 22(3).

[…]“

7 Člen 8 Direktive 92/12 določa, da se za proizvode, ki jih nabavijo fizične osebe za lastno uporabo in jih same prevažajo, po načelu, ki ureja notranji trg, trošarina obračuna v državi članici, v kateri so nabavljeni.

8 Člen 9 te direktive določa:

„1. Brez poseganja v člene 6, 7 in 8, nastane obveznost za plačilo trošarine, kadar so proizvodi sproščeni v porabo v državi članici zaradi komercialnih namenov, v drugi državi članici.

V takem primeru dolguje trošarino in plačilo obveznosti državi članici, na ozemlju katere se nahajajo proizvodi, njihov imetnik.

2. Za ugotovitev, da so proizvodi iz člena 8 predvideni za komercialne namene, morajo države članice med drugim upoštevati naslednje:

— komercialni status imetnika proizvodov in njegove razloge za razpolaganje z njimi,

— kraj, kjer se proizvodi nahajajo ali, če je ustreznejše, način uporabljenega prevoza,

— vse dokumente, ki se nanašajo na proizvode,

— naravo proizvodov,

— količino proizvodov.

Za uporabo vsebine pete alinee prvega pododstavka, lahko države članice določijo okvirne količine samo v obliki seznama. Te okvirne količine ne smejo biti nižje od:

[…]

(b) *alkoholne pijače*

žgane alkoholne pijače: 10 l

[…]“

Uredba št. 3649/92

9 Člena 1 in 4 Uredbe št. 3649/92, ki vsebuje podrobno ureditev poenostavljenega spremnega dokumenta, določata:

„*Člen 1*

Če so trošarinski izdelki, ki so že sproščeni za porabo v eni državi članici, namenjeni za uporabo v drugi državi članici za namene iz člena 7 Direktive 92/12/EGS, mora oseba, ki je odgovorna za gibanje v Skupnosti, sestaviti poenostavljeni spremni dokument. Med gibanjem teh izdelkov iz ene države članice v drugo državo članico mora ta dokument spremljati pošiljko in mora biti na razpolago pristojnim organom držav članic za namene nadzora.

[…]

Člen 4

Poenostavljeni spremni dokument mora biti sestavljen v treh izvodih.

Izvod 1 zadrži dobavitelj za davčni nadzor.

Izvod 2 mora spremljati blago med gibanjem in ga zadrži prejemnik.

Izvod 3 mora spremljati blago in se vrne dobavitelju s potrdilom o prejemu, na katerem prejemnik navede tudi nadaljnje davčno obravnavanje blaga v namembni državi članici, če to zahteva dobavitelj, zlasti zaradi povračila. Ta izvod se priloži morebitnemu zahtevku za povračilo, predvidenem v členu 22(3) Direktive 92/12/EGS.“

Direktiva 2008/118

10 Členi od 32 do 34 Direktive 2008/118, ki so nadomestili člene od 7 do 9 Direktive 92/12, določajo:

„*Člen 32*

1. Za trošarinsko blago, ki ga nabavijo fizične osebe za lastno uporabo in ga same prevažajo iz ene države članice v drugo, se trošarina obračuna le v državi članici, kjer je blago nabavljeno.

2. Za določitev, ali je trošarinsko blago iz odstavka 1 namenjeno za lastno uporabo fizične osebe, države članice upoštevajo najmanj naslednje:

(a) komercialni status imetnika trošarinskega blaga in njegove razloge za razpolaganje z njim;

(b) kraj, kjer je trošarinsko blago, ali, če je ustrezno, uporabljeni način prevoza;

(c) kakršne koli dokumente, ki se nanašajo na trošarinsko blago;

(d) naravo trošarinskega blaga;

(e) količino trošarinskega blaga.

3. Za uporabo vsebine točke (e) odstavka 2 lahko države članice določijo okvirne količine samo v obliki dokaza. Te okvirne količine ne smejo biti nižje od:

[…]

(b) za alkoholne pijače:

— žgane alkoholne pijače: 10 l,

— […]

Člen 33

1. Brez poseganja v člen 36(1), kadar se trošarinsko blago, ki je že bilo dano v porabo v eni državi članici, skladišči v komercialne namene v drugi državi članici, da bi bilo tam dobavljeno ali uporabljeno, zanj velja obveznost plačila trošarine, ta pa se obračuna v tej drugi državi članici.

Za namene tega člena ‚skladiščenje v komercialne namene‘ pomeni skladiščenje trošarinskega blaga s strani osebe, ki ni fizična oseba, ali s strani fizične osebe, ki ni namenjeno za lastno uporabo in ga ne prevaža sama, v skladu s členom 32.

2. Sprejmejo se tisti pogoji za plačilo obveznosti in stopnje trošarine, ki veljajo na dan nastanka obveznosti za plačilo trošarine v tej drugi državi članici.

3. Oseba, ki postane zavezanec za plačilo trošarine, je glede na primere iz odstavka 1 oseba, ki opravlja dobavo blaga ali ga skladišči za dobavo, ali oseba, ki se ji dobavi blago v drugo državo članico.

4. Brez poseganja v člen 38 se za trošarinsko blago, ki je že dano v porabo v eni državi članici in se giba na območju Skupnosti v komercialne namene, ne šteje, da se skladišči v te namene, dokler ne prispe v namembno državo članico, pod pogojem, da se gibanje izvaja v skladu s formalnostmi iz člena 34.

5. Za trošarinsko blago, ki se skladišči na ladji ali zrakoplovu, ki pluje ali leti med dvema državama članicama, vendar ni na voljo za prodajo, ko je plovilo ali letalo na ozemlju ene od držav članic, se ne šteje, da se skladišči za komercialne namene v tej državi članici.

6. Trošarina se v državi članici, kjer je blago dano v porabo, na zahtevo vrne ali odpusti, kadar pristojni organi druge države članice ugotovijo, da je nastala obveznost plačila trošarine in se je pobrala v tej državi članici.

Člen 34

1. V primerih iz člena 33(1) se trošarinsko blago giba med ozemlji držav članic skupaj s spremnim dokumentom, v katerem so navedeni vsi bistveni podatki iz dokumenta iz člena 21(1).

Komisija v skladu s postopkom iz člena 43(2) sprejme ukrepe za določitev oblike in vsebine spremljajočega dokumenta.

2. Osebe iz člena 33(3) izpolnjujejo naslednje zahteve:

(a) pred odpremo blaga vložijo prijavo pri pristojnih organih namembne države članice in jamčijo za plačilo trošarine;

(b) plačajo trošarino namembne države članice v skladu s postopkom, ki ga določi ta država članica;

(c) privolijo v vse preglede, ki pristojnim organom namembne države članice omogočijo, da ugotovijo, ali je bilo trošarinsko blago dejansko prejeto in ali je bila trošarina plačana.

Namembna država članica lahko v primerih in pod pogoji, ki jih sama določi, poenostavi zahteve iz točke (a) ali odobri odstopanje od njih. V tem primeru o tem obvesti Komisijo, ki o tem obvesti druge države članice.“

Dansko pravo

11 Upoštevne določbe Direktive 92/12 in Direktive 2008/118 so bile prenesene s prečiščenim zakonom št. 1239 o davku na pivo, vino, sadno vino in drugo (zakon o davku na žgane pijače) (lovbekendtgørelse nr. 1239 om afgift af øl, vin og frugtvin m.m (spiritusafgiftsloven)) z dne 22. oktobra 2007 in z zakonom št. 1385 o spremembi, med drugim, zakona o davku na žgane pijače (lov nr. 1385 om ændring af bl.a. spiritusafgiftsloven) z dne 21. decembra 2009.

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

12 Iz predložitvene odločbe je razvidno, da so danske trošarine za žgane pijače precej nižje od primerljivih švedskih trošarin. Danska trošarina je 1. januarja 2012 znašala 150 danskih kron (DKK) na liter, švedska pa na isti datum približno 424,14 DKK na liter. V tem položaju obstaja finančna spodbuda za nakup žganih pijač, za katere se plača danska trošarina, in za njihov uvoz na Švedsko. Za žgane pijače ni treba plačati švedske trošarine, če jih na Danskem kupijo fizične osebe za lastno uporabo in jih same prevažajo. Nasprotno pa je treba za pridobitev v komercialne namene plačati švedsko trošarino.

13 Družba Metro na Danskem prodaja širok izbor proizvodov, vključno z žganimi pijačami, danskim strankam in strankam iz drugih držav članic. Uporabljen koncept „cash and carry“ pomeni, da stranke pridejo same iskat blago na police v skladiščih in ga dajejo v nakupovalne vozičke, ki jih nato zapeljejo do blagajne, kjer za nakupe plačajo v gotovini („cash“). Ko so proizvodi plačani, so izročeni strankam, ki same poskrbijo za njihov prevoz („carry“).

14 Nakupe pri Metroju je mogoče opraviti samo, če stranka na blagajni predloži računalniško berljivo kartico (v nadaljevanju: kartica Metro), ki se na prošnjo izdaja danskim podjetjem, ki so vpisana v Det Centrale Virksomhedsregister (centralni poslovni register). Kar zadeva švedske stranke, družba Metro to kartico izdaja le podjetjem, ki so na Švedskem zavezana za plačilo DDV. Stranka, ki ji izdajo več kartic Metro, lahko daje svoje kartice na razpolago drugim fizičnim osebam, te pa jih lahko uporabljajo za svoje nakupe. To velja za danske in švedske stranke. Družba Metro ima več kot 250.000 registriranih strank, izdala pa je več kot 700.000 kartic Metro.

15 Osebi, ki pride na blagajno, ni treba opraviti nobene formalnosti za dokaz svoje istovetnosti ali tega, da je gospodarski subjekt ali predstavnik podjetja, ki mu je bila izdana kartica Metro. Družba Metro na blagajnah ne preverja, ali se blago kupuje s komercialnim namenom ali pa se kupuje izključno ali dodatno za lastno uporabo.

16 Pri prodaji žganih pijač je vedno treba plačati danski DDV in danske trošarine, ne glede na državljanstvo stranke.

17 Iz prošnje za pomoč z dne 12. februarja 2007, utemeljene s tveganjem goljufije v gostinskem sektorju, je razvidno, da je Skatteverket (švedska davčna uprava) dansko carinsko in davčno upravo prosila za informacije v zvezi za nakupi, ki so jih švedske stranke opravile pri družbi Metro v letih 2003 in 2004. Prejete informacije so bile uporabljene pri nadzornih pregledih, opravljenih v več švedskih restavracijah, po katerih so bili v vseh primerih restavracijam izdane odločbe o odmeri davka in odvzete licence.

18 Skatteministeriet je nato sprejelo odločbo, s katero je družbi Metro naložilo, naj pri prodaji žganih pijač švedskim strankam izda izvod 1 poenostavljenega spremnega dokumenta.

19 Tožbo, ki jo je družba Metro vložila zoper to odločbo, je Østre Landsret (vzhodno regionalno sodišče) zavrnilo s sodbo z dne 19. marca 2010.

20 Družba Metro je 11. maja 2010 pri Højesteret vložila pritožbo zoper to sodbo.

21 V teh okoliščinah je Højesteret prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali je treba Direktivo 92/12 in Uredbo št. 3649/92 razlagati tako, da mora gospodarski subjekt iz ene države članice, ki v okoliščinah, kakršne so tiste iz postopka v glavni stvari, prodaja blago, za katero je treba plačati trošarino, ki je bilo sproščeno za porabo v tej državi članici in ki je na sedežu dejavnosti prodajalca dobavljeno kupcu, ki prebiva v drugi državi članici, ne da bi prodajalec sodeloval pri zagotavljanju ali urejanju prevoza, opraviti, prvič, kontrolo, da ugotovi, ali je nakup blaga, za katero je treba plačati trošarino, opravljen zaradi uvoza v to drugo državo članico, in drugič, kontrolo, da ugotovi, ali se bo blago uvozilo za lastno ali komercialno uporabo?

2. Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, ali mora gospodarski subjekt v času prodaje blaga, za katero je treba plačati trošarino, v okoliščinah, kakršne so tiste iz postopka v glavni stvari, pri izvajanju navedenih kontrol uporabiti pravila o domnevi glede kupčevega namena v zvezi s kupljenim blagom?

3. Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, ali je treba Direktivo 92/12 in Uredbo št. 3649/92 razlagati tako, da prodajalec, naveden v prvem vprašanju, v okoliščinah, kakršne so tiste iz postopka v glavni stvari, ne sme ugoditi kupčevi želji kupiti blago, za katero je treba plačati trošarino, če kupec ne predloži izvoda 1 poenostavljenega spremnega dokumenta iz člena 4 Uredbe št. 3649/92, če je namen nakupa obdavčljivo blago uporabiti za komercialne namene v državi izvora kupca? To vprašanje se postavlja, tudi če je treba uporabiti pravila o domnevi, navedena v drugem vprašanju.

4. Ali začetek veljavnosti Direktive 2008/118 in razveljavitev Direktive 92/12 povzročata spremembo pravnega položaja glede vpliva Direktive 92/12 v okviru odgovorov na vprašanja od prvega do tretjega?

5. Ali je treba besedilo ‚proizvodi, ki jih nabavijo fizične osebe za svojo lastno uporabo' iz člena 8 Direktive 92/12 (glej člen 32(1) Direktive 2008/118) razlagati tako, da zajema ali lahko zajema nakupe blaga, za katero je v okoliščinah, kakršne so tiste iz postopka v glavni stvari, treba plačati trošarino? Če je odgovor na to vprašanje nikalen, ali za nakupe torej veljata člen 7 Direktive 92/12 in/ali člen 33 Direktive 2008/118?"

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

22 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člene od 7 do 9 Direktive 92/12 in člena 1 in 4 Uredbe št. 3649/92 razlagati tako, da gospodarskemu subjektu, kot je ta iz postopka v glavni stvari, nalagajo, da mora preveriti, ali kupci, ki prihajajo iz drugih držav članic, nameravajo trošarinske proizvode uvoziti v drugo državo članico in, če je to potrebno, ali se tak uvoz opravlja v zasebne ali v komercialne namene.

23 Najprej je treba navesti, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso namen Direktive 92/12 uvesti nekaj pravil v zvezi s skladiščenjem, gibanjem in nadzorom trošarinskih proizvodov, in to predvsem zato, ker mora biti obveznost plačila trošarine v vseh državah članicah enaka (glej sodbo z dne 23. novembra 2006 v zadevi Joustra, C-5/05, ZOdl., str. I-11075, točka 27 in navedena sodna praksa).

24 Direktiva 92/12 glede tega, kot je razvidno predvsem iz njene pete in šeste uvodne izjave, razlikuje na eni strani med proizvodi, ki se skladiščijo v komercialne namene in katerih prevoz mora imeti spremne dokumente, in na drugi strani proizvodi, ki jih fizične osebe kupijo za lastno uporabo in za prevoz katerih se ne zahteva noben dokument.

25 Člen 1 Uredbe št. 3649/92 določa, da če so trošarinski izdelki, ki so že dani v porabo v eni državi članici, namenjeni za uporabo v drugi državi članici za namene iz člena 7 Direktive 92/12, mora oseba, ki je odgovorna za gibanje v Skupnosti, sestaviti poenostavljeni spremni dokument.

26 V skladu s členom 4 navedene uredbe mora biti poenostavljeni spremni dokument sestavljen v treh izvodih, od katerih izvod 1 zadrži dobavitelj za davčni nadzor.

27 Iz besedila člena 1 v povezavi s členom 4 Uredbe št. 3649/92 je razvidno, da mora dobavitelj zadržati izvod 1, samo kadar ga je sestavila „oseba, ki je odgovorna za gibanje v Skupnosti", navedena v členu 1, ki mora torej ta izvod izročiti dobavitelju, če ugotovi, da so trošarinski proizvodi, ki so že bili dani v porabo v državi članici, namenjeni za skladiščenje v komercialne namene v drugi državi članici.

28 Na podlagi ničesar v teh določbah ni mogoče sklepati, da mora dobavitelj, kot je družba Metro, če ni „oseba, ki je odgovorna za gibanje v Skupnosti“ iz člena 1 Uredbe št. 3649/92, nadzirati, ali so izpolnjeni pogoji za to, da odgovorna oseba sestavi in mu izroči navedeni poenostavljeni spremni dokument, da bi ga lahko hranil.

29 Kot je Komisija navedla v stališčih, je ta odgovorna oseba oseba iz člena 7(5) Direktive 92/12, ki napotuje na člen 7(3) te direktive.

30 V skladu z zadnjenavedeno določbo trošarino dolguje oseba, ki opravlja dobavo ali skladišči proizvode za dobavo, ali oseba, ki proizvode prejme za uporabo v državi članici, ki ni država, v kateri so proizvodi že dani v porabo, ali ustrezen gospodarski subjekt ali subjekt, za katerega velja javno pravo.

31 V obravnavani zadevi ni sporno, da v okviru sistema „cash & carry“, ki ga je uvedla družba Metro, stranka sama poskrbi za prevoz kupljenih proizvodov, ki so lahko namenjeni za zasebno ali komercialno uporabo in ki se, če je stranka Šved, lahko ne uporabljajo na Švedskem, temveč na Danskem.

32 Iz tega najprej izhaja, da gospodarskega subjekta, kot je družba Metro, kot dobavitelja, ki se ne ukvarja z dobavo prodanih proizvodov, ni mogoče šteti za „osebo, ki opravlja dobavo“ v smislu člena 7(3) Direktive 92/12.

33 Poleg tega takega gospodarskega subjekta ni mogoče šteti za osebo, ki „skladišči proizvode za dobavo“ v smislu navedenega člena 7(3), saj mu njegova dejavnost samopostrežne prodaje na debelo ne omogoča zagotavljati niti komercialne uporabe proizvodov, prodanih švedskih strankam, niti tega, da bodo ti proizvodi dejansko dobavljeni na Švedsko.

34 To razlago potrjuje člen 33(3) Direktive 2008/118, ki je nadomestil člen 7(3) Direktive 92/12. Novo besedilo namreč vsebuje sklic na odstavek 1 tega člena 33 in jasno vzpostavlja povezavo med skladiščenjem z namenom dobave in uporabo navedenega člena 33, ki se, kot člen 7 Direktive 92/12, nanaša na proizvode, „dane v porabo v eni državi članici“, ki se „skladiščijo v komercialne namene v drugi državi članici“.

35 Nazadnje je iz besedila člena 7(2) v povezavi s členom 7(3) Direktive 92/12 razvidno, da družba Metro kot podjetje s sedežem na Danski, ki je država članica, v kateri so proizvodi iz postopka v glavni stvari dani v porabo, tudi ne spada pod druge primere iz člena 7(3) navedene direktive. Ti primeri se namreč nanašajo izključno na ustrezne gospodarske subjekte ali subjekte, za katere velja javno pravo in ki so jim namenjeni proizvodi v državi članici, ki ni država, v kateri so proizvodi že dani v porabo.

36 Ta sklep potrjuje tudi člen 33(3) Direktive 2008/118, ki poenostavlja te določbe Direktive 92/12 in se sklicuje zgolj na osebo, „ki se ji dobavi blago v drugo državo članico“.

37 Zato je treba ugotoviti, da gospodarskega subjekta, kot je družba Metro, ni mogoče šteti za „osebo, ki je odgovorna za gibanje v Skupnosti“ v smislu člena 1 Uredbe št. 3649/92 in mu ni treba nadzirati, ali so izpolnjeni pogoji za to, da odgovorna oseba sestavi in mu izroči poenostavljeni spremni dokument, da bi ga lahko hranil.

38 Glede na zgornje navedbe je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člene od 7 do 9 Direktive 92/12 in člena 1 in 4 Uredbe št. 3649/92 razlagati tako, da gospodarskemu subjektu, kot je ta iz postopka v glavni stvari, ne nalagajo, da mora preveriti, ali kupci, ki prihajajo iz drugih držav članic, nameravajo trošarinske proizvode uvoziti v drugo državo članico in, če je to potrebno, ali se tak uvoz opravlja v zasebne ali v komercialne namene.

Drugo in tretje vprašanje

39 Glede na odgovor na prvo vprašanje na drugo in tretje vprašanje za predhodno odločanje ni treba odgovoriti.

Četrto vprašanje

40 Predložitveno sodišče s četrtim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je člene od 32 do 34 Direktive 2008/118 treba razlagati tako, da bistveno spreminjajo člene od 7 do 9 Direktive 92/12 in v okoliščinah, kot so te iz postopka v glavni stvari, utemeljujejo drugačen odgovor na prvo vprašanje.

41 Odgovor na to vprašanje je razviden iz odgovora na prvo vprašanje in zlasti iz točk od 34 do 36 te sodbe.

42 Navesti je namreč treba, da členi od 32 do 34 Direktive 2008/118 ne spreminjajo bistveno členov od 7 do 9 Direktive 92/12, temveč povzemajo njihovo vsebino in jih pojasnjujejo.

43 Zato je treba na četrto vprašanje odgovoriti, da je člene od 32 do 34 Direktive 2008/118 treba razlagati tako, da členov od 7 do 9 Direktive 92/12 ne spreminjajo bistveno in v okoliščinah, kot so te iz postopka v glavni stvari, ne utemeljujejo drugačnega odgovora na prvo vprašanje.

Peto vprašanje

44 Predložitveno sodišče s petim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je člen 8 Direktive 92/12 treba razlagati tako, da lahko pokriva nakup trošarinskih proizvodov v okoliščinah, kot so te iz postopka v glavni stvari.

45 V zvezi s tem je treba navesti, da je treba proizvode, ki se ne hranijo za zasebne namene, nujno obravnavati, kot da se hranijo za komercialne namene (glej zgoraj navedeno sodbo Joustra, točka 29).

46 Iz besedila člena 7 Direktive 92/12 je razvidno, da se ta nanaša na nakup trošarinskih proizvodov v okoliščinah, kot so te iz postopka v glavni stvari, kadar so ti proizvodi namenjeni za skladiščenje v drugi državi članici v komercialne namene.

47 Vendar, kot je razvidno iz preučitve prvega vprašanja, je mogoče tudi, da take proizvode kupijo fizične osebe za lastno uporabo in jih same prevažajo na Švedsko. V takih okoliščinah navedeni proizvodi spadajo na področje uporabe člena 8 Direktive 92/12.

48 Zato je na peto vprašanje treba odgovoriti, da je treba člen 8 Direktive 92/12 razlagati tako, da lahko pokriva nakup trošarinskih proizvodov v okoliščinah, kot so te iz postopka v glavni stvari, kadar te proizvode kupijo fizične osebe za lastno uporabo in jih same prevažajo, kar morajo v vsakem posameznem primeru preveriti pristojni nacionalni organi.

Stroški

49 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (osmi senat) razsodilo:

1. **Člene od 7 do 9 Direktive Sveta 92/12/EGS z dne 25. februarja 1992 o splošnem režimu za trošarinske proizvode in o skladiščenju, gibanju in nadzoru takih proizvodov, kakor je bila spremenjena z Direktivo Sveta 92/108/EGS z dne 14. decembra 1992, in člena 1 in 4 Uredbe Komisije (EGS) št. 3649/92 z dne 17. decembra 1992 o poenostavljenem spremnem dokumentu za gibanje trošarinskih izdelkov v Skupnosti, ki so bili sproščeni za porabo v državi članici odpreme je treba razlagati tako, da gospodarskemu subjektu, kot je ta iz postopka v glavni stvari, ne nalagajo, da mora preveriti, ali kupci, ki prihajajo iz drugih držav članic, nameravajo trošarinske proizvode uvoziti v drugo državo članico in, če je to potrebno, ali se tak uvoz opravlja v zasebne ali v komercialne namene.**

2. **Člene od 32 do 34 Direktive Sveta 2008/118/ES z dne 16. decembra 2008 o splošnem režimu za trošarino in o razveljavitvi Direktive 92/12/EGS je treba razlagati tako, da členov od 7 do 9 Direktive 92/12, kakor je bila spremenjena z Direktivo 92/108, ne spreminjajo bistveno in v okoliščinah, kot so te iz postopka v glavni stvari, ne utemeljujejo drugačnega odgovora na prvo vprašanje.**

3. **Člen 8 Direktive 92/12, kakor je bila spremenjena z Direktivo 92/108, je treba razlagati tako, da lahko pokriva nakup trošarinskih proizvodov v okoliščinah, kot so te iz postopka v glavni stvari, kadar te proizvode kupijo fizične osebe za lastno uporabo in jih same prevažajo, kar morajo v vsakem posameznem primeru preveriti pristojni nacionalni organi.**

Podpisi